

Keleti Tamás 1944-ben született Budapesten. Óbudán végezte az általános iskolát, majd villanszerelőipari szakmunkásképzőben tanult tovább. Édesapja nyomdokait követve, aki a Pamutkikészítőgyárban dolgozott, ugyanebben az üzemben helyezkedett el villanszerelőként. Számos szaktanfolyamon képezte tovább magát, villamoserőmű-kezelő, villamosgép-kezelő, villamostelep-kezelő képesítésre tett szert, a honvédségnél pedig speciális magasságmérő lokátorkezelői vizsgát tett. Később erősáramú technikus képzettséget, majd főiskolai tanulmányai végeztével közgazdász oklevelet szerzett.

1958-ban szakmunkás-tanulóként belépett a szakszervezetbe, bizalmihelyettesként tevékenykedett, 1959-ben bekapcsolódott az ifjúsági mozgalomba, ahol alapszervezeti titkárrá választottak. 1975-ig a Pamutkikészítőgyárban – amely 1963-tól a Budaprint Pamutnyomóipari Vállalat (PNYV) gyáregysége lett – dolgozott, később villamos részlegvezetőként.

1975-ben a Textilipari Dolgozók Szakszervezete szervezési- és káderosztályának vezető-helyettese felajánlotta, hogy legyen a PNYV nagyvállalati szakszervezeti tanácsa közgazdasági bizottságának vezetője.

KELETI TAMÁS

Ezt elvállalva, a nagyvállalat mind a nyolc gyáregységében működő szakszervezeti közgazdasági bizottság munkáját felügyelte, segítette, irányította.

1978 nyarán a Vállalati Szakszervezeti Tanács (VSZT) titkár helyettese nyugdíjba vonult, ő lett az utódja. 1980 elején a titkár más pozícióba került, így VSZT-titkárrá lépett elő és tíz évig irányította a vállalat szakszervezeti életét. Ennek során többek között elérte a vállalat balatonföldvári üdülőjének jobb kihasználást biztosító téliesítését. 1988-ban a Római lakótelepen segítette a vevőkijelölési jogok számának növelését, ezzel 64 helyett, 144 család lakáshoz jutását tette lehetővé.

1989 decemberében a Textilipari Dolgozók Szakszervezetének (TDSZ) soros kongresszusán főtitkárrá választották.

KELETI TAMÁS

1990. január 1-jén kezdte meg munkáját. Ekkor a cégek felszámolása már folyt, a taglétszám jelentős csökkenése megindult, ezért TDSZ-székház részbeni bérbeadásával tudta a pénzügyi stabilizálás egyik alapját megteremteni, ill. például több céget is érintő lakásépítés-támogatási kölcsön diszkontáron történő megvételét kezdeményezve.

A PNYV gazdasági társaságokká történő átalakulásában részt vett, így alapos ismereteket szerezve a gazdasági társaságokról szóló törvény alkalmazásában, a felszámolási eljárásokban kiemelten kezelte a szakszervezet kapcsolatba kerülését a felszámolókkal.

A rendszerváltáskor a szakszervezetek ingatlanjait elidegenítési és terhelési tilalom sújtotta, az állami tulajdonba bejegyzett, de szakszervezeti kezelésben lévő ingatlanokat pedig a Vagyont Ideiglenesen Kezelő Szervezetnek (VIKSZ) át kellett adni.

Vezetésével elsőként alakult meg a Vagyonátadási Bizottság a Liga és a Munkástanács képviselőinek bevonásával. Határozatot hoztak, hogy a Liga és a Munkástanács kap ötmillió forintot, ezt eredményként bejelentve a VIKSZ-nek, a TDSZ visszakapta az ingatlanjait.

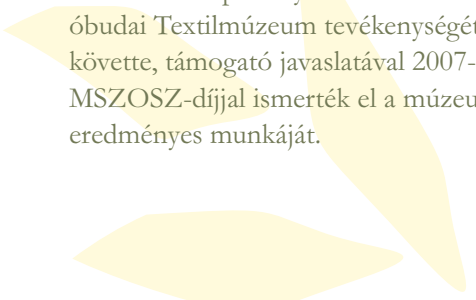
1993-tól 1998-ig a Nyugdíjbiztosítási Önkormányzat képviselője volt frakcióvezetőként. A magánnyugdíjpénztárak létesítésével nem értett egyet, de ebben egyedül maradt. A kilencvenes évek közepétől az MSZOSZ gazdálkodási és vagyonkezelési ügyvivőjeként is tevékenykedett. Jelentős szerepe volt abban, hogy MSZOSZ gazdálkodása, pénzügyi helyzete stabilá vál.

Idővel kezdeményezte, hogy a Ruházatiipari Dolgozók Szakszervezetével és a Bőripari Dolgozók Szakszervezetével közösen egy könnyűipari szakszervezetet hozzanak létre.

Ez nem sikerült ugyan, azonban egységes ipari szakszervezet létrehozásával, végül a BDSZ, a Textilipari Dolgozók Szakszervezete, a Ruházatiipari Dolgozók Szakszervezete és a Bőripari Dolgozók Szakszervezete 2010-ben sikeresen fúzióra lépett.

2002–2003-ban a belga szakszervezetek egy európai uniós projekt keretében lehetőséget kaptak arra, hogy a kelet-európai, de főleg a magyar szakszervezeteknek megtanítsák az ágazati párbeszédbizottságok működését. Keleti Tamás vezetésével kötötték meg az ágazati párbeszédbizottságok működéséről szóló megállapodást, ami később törvényi megerősítést is nyert. Az eredményesen működő Könnyűipari Ágazati Párbeszéd Bizottságnak a közelmúltig társelnöke volt.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1959 óta tagja. A szakmai szervezet munkáját tanácsokkal, lektorálással, pályázatokban való ösztönzéssel segítette. Részt vett az egyesület rendszerváltáskori megújítási folyamatában, közhasznú szervezetté való alakulásában. Több rendezvény aktív résztvevője volt.

A Textil- és Textilruházati Ipartörténeti és Múzeumi Alapítvány által működtetett óbudai Textilmúzeum tevékenységét is követte, támogató javaslatával 2007-ben MSZOSZ-díjjal ismerték el a múzeum eredményes munkáját.